

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **J. Č.**, zastoupený JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem se sídlem Kostelní náměstí 233/1, Litoměřice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 Ca 186/2009 – 50,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 Ca 186/2009 – 50, byla odmítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 3. 4. 2009, č. j. 885/09-1300-200121, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu v Berouně ze dne 3. 4. 2008, č. j. 42463/08/026912/0863, o dodatečném vyměření daně z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2005. Městský soud v odůvodnění usnesení uvedl, že napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 7. 4. 2009. Žaloba ze dne 3. 6. 2009 byla podána v dvouměsíční lhůtě v souladu s ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. Doplnění žaloby, doručené městskému soudu dne 22. 6. 2009, však bylo podáno již po této lhůtě. Proto městský soud zkoumal, zda podání ze dne 3. 6. 2009 splňuje vzhledem k jeho obsahu náležitosti žaloby podle ust. § 71 odst. 1 s. ř. s. V podání ze dne 3. 6. 2009 stěžovatel pouze uvedl, že rozhodnutí je v rozporu se zásadou spravedlivého procesu podle čl. 6 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách a dále uvedl souhrn ustanovení zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), jež měly být finančním ředitelstvím porušeny, aniž by jakkoli skutkově vymezil postup nebo úvahy finančního ředitelství, jež mají být v rozporu se stěžovatelem vyjmenovanými ustanoveními citovaného zákona [§ 1 odst. 2, § 2, § 4 odst. 12, § 14 odst. 4, § 31 odst. 2, 4, 8 písm. c), § 32 odst. 2 písm. b)]. Tato

ustanovení jsou však natolik obecně aplikovatelná, že bez vymezení konkrétních skutkových okolností nelze napadené správní rozhodnutí přezkoumat. Takové obecné tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí nebo vadách řízení mu předcházejícím neodpovídá požadavkům vymezeným v ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a judikatuře Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu, protože nejsou ani v hrubých rysech zřejmé skutkové děje a okolnosti, jež by se vztahovaly konkrétně k případu stěžovatele a které by tento považoval za relevantní k jím tvrzené nezákonnosti správního rozhodnutí. Správní soudnictví je ovládáno dispoziční a koncentrační zásadou. Žalobní body stanoví meze přezkumu napadeného správního rozhodnutí (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Správní soud není povinen, a ani oprávněn, za žalobce konkrétní důvody nezákonnosti správního rozhodnutí dovozovat, tedy z vlastní iniciativy nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat vady napadeného správního aktu. Na základě výše uvedeného městský soud odmítl žalobu z důvodu neodstranitelného nedostatku podmínek řízení podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jež spočívá v tom, že v zákonné lhůtě nebyla podána žaloba, která by obsahovala řádné žalobní body.

Proti tomuto usnesení městského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., ve které namítal, že jeho nezákonnost spočívá v tom, že městský soud se nezabýval tím, zda napadené rozhodnutí bylo doručeno v souladu se zákonem o správě daní a poplatků. Řádné doručení předmětného rozhodnutí má vliv na to, zda žaloba podaná dne 3. 6. 2009 a doplněná dne 22. 6. 2009, byla podána a následně doplněna v zákonné lhůtě. Napadené rozhodnutí finančního ředitelství bylo doručováno obecnému zmocněnci stěžovatele Dipl. Ing. J. P. na doručovací adresu PO BOX č. 21, 198 21 Praha 98. Podle doručky je zřejmé, že písemnost obecný zmocněnec osobně nepřevzal, ale převzala ji osoba určená k přijímání docházejících zásilek. Podle ust. § 17 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků jde nepochybně o písemnost, která se doručuje do vlastních rukou. Podle ust. § 17 odst. 9 citovaného zákona, které se týká písemností určených právnickým osobám, pak podle věty poslední se stejně postupuje, ustanoví-li si příjemce u pošty osobu k přijímání docházejících zásilek. Stěžovatel namítal, že podle uvedeného ustanovení lze doručit písemnost u pošty ustanovené osobě k přijímání docházejících zásilek jen právnickým osobám, nikoliv však osobám fyzickým. Vzhledem k tomu, že písemnost byla doručena u pošty ustanovené osobě k přijímání docházejících zásilek nikoliv osobou právnickou, ale osobou fyzickou, což zákon o správě daní a poplatků neumožňuje, pak podle stěžovatele doručení napadeného rozhodnutí dne 7. 4. 2009 nebylo v souladu s ust. § 17 zákona o správě daní a poplatků. Proto i doplněné podání doručené městskému soudu dne 22. 6. 2009 bylo podáno ve dvouměsíční lhůtě uvedené v ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. Z uvedeného důvodu stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil usnesení městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Odvolací finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že podle ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumává soud rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Stěžovatel ani v žalobě, a ani v následném doplnění žaloby vůbec nenamítal, že napadené rozhodnutí finančního ředitelství nebylo doručeno v souladu se zákonem o správě daní a poplatků. Pouze konstatoval, že mu toto rozhodnutí bylo doručeno dne 7. 4. 2009. S ohledem na ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. se městský soud ani touto námitkou nemohl zabývat, neboť nejen, že nebyla vůbec tvrzena, ale žádná skutečnost ani nenasvědčovala tomu, že by bylo řádné doručení předmětného rozhodnutí stěžovateli sporné. Ve smyslu výše uvedeného považuje odvolací finanční ředitelství právní úvahu, závěry a postup městského soudu za správné, a proto navrholo, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Vzhledem k tomu, že účinností zákona č. 456/2011 Sb., ve znění pozdějších předpisů, ke dni 1. 1. 2013 zanikla finanční ředitelství zřízená podle zákona č. 531/1990 Sb., ve znění

pokračování

pozdějších předpisů, a jejich působnost ve věcech rozhodování o opravných prostředcích přešla na Odvolací finanční ředitelství v Brně, je nyní tento správní orgán žalovaným.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení městského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel, přičemž neshledal vadu uvedenou v odstavci 4 citovaného ustanovení, k níž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

V dané věci je nesporné, že v případě napadeného rozhodnutí finančního ředitelství se jednalo o rozhodnutí, které mělo být v souladu s ust. § 17 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků doručováno do vlastních rukou. Podle odst. 7 věta první citovaného ustanovení má-li příjemce zástupce s neomezenou plnou mocí pro celé daňové řízení, doručuje se písemnost pouze tomuto zástupci.

Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel dne 8. 2. 2008 udělil plnou moc Dipl. Ing. J. P., a to ve věci „řízení před Finančním úřadem v Berouně a dalšími orgány finanční soustavy.“ Napadené správní rozhodnutí bylo proto doručováno tomuto zástupci. Dále je ve správním spisu založena doručka, ze které je zřejmé, že dne 7. 4. 2009 písemnost adresovanou zástupci stěžovatele osobně převzala paní I. P., zmocněnkyně adresáta.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu bylo v daném případě předmětné rozhodnutí doručeno v souladu se zákonem, neboť bylo doručováno do vlastních rukou zástupce stěžovatele. Jak vyplývá z čl. 18 poštovních podmínek České pošty, s. p., je-li adresátem fyzická osoba, pak se zásilka určená do vlastních rukou dodá jen adresátovi, zmocněnci adresáta, zákonnému zástupci adresáta nebo zmocněnci zákonného zástupce adresáta. Doručení písemnosti určené do vlastních rukou zmocněnci adresáta, který je fyzickou osobou, má tedy stejné účinky jako doručení přímo adresátu. Pokud stěžovatel dovozuje z ust. § 17 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, že zmocněnci lze zásilku určenou do vlastních rukou doručit pouze v případě, že je adresátem právnická osoba, pak tento názor nemá oporu v zákoně. V této souvislosti lze poukázat i na to, že od 13. 2. 2008, tj. od okamžiku, kdy byla správci daně doručena plná moc ze dne 8. 2. 2008, byly veškeré písemnosti určené stěžovateli doručovány jeho zástupci s tím, že v naprosté většině případů tyto přebírala jeho zmocněnkyně I. P. Stěžovatel v žádném z těchto případů řádné doručení zásilek, a to i určených do vlastních rukou, nezpochybnil a vždy na ně včas reagoval. Navíc lze poukázat i na to, že stěžovatel skutečnost, že mu napadené rozhodnutí finančního ředitelství bylo doručeno dne 7. 4. 2009, nezpochybnil, když sám tento datum uvedl jak v podané žalobě, tak i v kasační stížnosti. A stejně tak nezpochybnil zmocnění udělené I. P. k přebírání zásilek adresovaných jeho zástupci. Z uvedeného je zřejmé, že tvrzení stěžovatele, že mu nebylo napadené rozhodnutí řádně doručeno, je účelové. Městský soud proto postupoval v souladu se zákonem, pokud posoudil doplnění žaloby ze dne 19. 6. 2009, které mu bylo doručeno dne 22. 6. 2009, jako podané po uplynutí lhůty pro podání žaloby stanovené v ust. § 72 odst. 1 s. ř. s., a proto městský soud k němu nemohl přihlížet a musel vycházet pouze z obsahu žaloby ze dne 3. 6. 2009.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů

nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a odvolacímu finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. listopadu 2013

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu